

det er nødvendigt, at der gøres noget alvorligt for at faa indført Forbedringer i det nuværende Forsvar.“ Og senere hen udtalte det ærede Medlem: „Men, som sagt, Hensynet til Bekostningen har ikke været Nr. 1 for mig, og jeg har ment, at det kunde forsvares at gaa højere op end den nuværende Bekostning, naar blot vi havde noget, vi kunde være glade ved og være trygge ved og have Tillid til.“ Det var altsaa ikke Bekostningen, der træder hindrende i Vejen for, at dette ærede Medlem kan slutte sig til de Forslag, som ligge fremme, eller eventuelt gaa endnu videre. Det Spørgsmaal, der væsentlig ligger den Gruppe, det ærede Medlem tilhører, og den Gruppe, jeg tilhører, imellem, er jo det om Styrkelsen af Hovedstadens Forsvar til Lands. Og det, som er sagt fra det ærede Medlems Partis Side tidligere, har jo været det, at denne Del af Forsvaret er uoverkommelig. Naar det ærede Medlem nu paa sit Partis Vegne har udtalt, at det ikke var Bekostningsspørgsmaalet om at gøre, er den tidligere Indsigelse jo falden bort. Den yderligere Bekostning, det vilde andrage at skabe et Værn, man kunde have den tilbørlige Tillid til, kan ikke være uoverkommelig. Det maa altsaa være politiske Grunde, der ere hindrende. Det glædede mig imidlertid at høre den højtærede Forsvarsminister udtale, at de Forslag, der her ere komne op, ikke var at betragte som et Ultimatum; den ærede Forsvarsminister havde kun fremdraget Vanskelighederne ved at faa gennemført noget andet i det andet Ting, og det var det, der bragte ham til at indtage den Stilling, han havde indtaget her. Imidlertid sagde den ærede Forsvarsminister under Forhandlingerne i Forgaars, at begge Rigsdagens Afdelinger skulde enes om at gennemføre noget her, og jeg vil da haabe, at den højtærede Forsvarsminister vil bruge den store Autoritet og Indflydelse, han er i Besiddelse af indenfor sit Parti, til at være den gode Mægler, som han ganske sikkert er i Stand til at være, for at der kan komme noget ud, som i Virkeligheden kan tilfredsstille.

Under Forsvarssagens Behandling gennem Aarene blev der fra Venstres Side stillet forskellige Krav. Jeg tror, at jeg rammer Hovedpunkterne, naar jeg nævner, at for det første skulde de aarlige militære Udgifter nedsættes, og at, hvis der blev Tale om forøgede Udgifter, skulde de bæres af dem, der havde bedst Evne dertil. Endvidere blev det hævdet, at den Politik,

vi skulle føre, fremfor alt ikke maa være nogen Alliancepolitik, og endelig, at København, Hovedstaden, ikke burde indtages i Forsvaret. — Med Hensyn til Bekostningsspørgsmaalet er Forsvarskommissionen ved de gennemgribende Under søgelser, den har foretaget, kommen til det Resultat, at der ikke kan være Tale om at komme ned med Udgifterne. Alene de stærkt forøgede Lønninger, Tiden har ført med sig — og det maa selvfølgelig ogsaa gælde for de Officerer og Underofficerer, der ere knyttede til Hæren, lige saavel som for Statens Embeds- og Tjenestemænd i de andre Etater —, maatte medføre en betydelig Forhøjelse af Bekostningen. Der rejses jo nu heller ikke nogen principiel Indvending fra den Side mod den stigende Bekostning.

Og hvad angaar Spørgsmaalet om Udgiftsforøgelsens Dækning gennem en Skat, har Regeringen jo nu forelagt et Forslag, som lægger Dækningen af de forøgede Udgifter over paa de mere velstillede. Jeg udtalte allerede i Gaar, at dette Resultat rejste vi ingen Indvendinger imod, naar det gælder om at fremme den gode Sag.

Med Hensyn til Forsvaret af Hovedstaden ere nu ogsaa Anskuelserne paa den anden Side modererede stærkt i Tidens Løb. Man har i Forsvarskommissionens Forslag fuldstændig anerkendt, at København maa forsvares ved en stærkt forbedret Søbefæstning, medens man derimod har stillet sig anderledes overfor Landbefæstningen. Man har ogsaa anerkendt, at man nu ikke mere kunde hvile paa Hærloven af 1867, som forudsætter, at der levnes Tid til Hærens Mobilisering inden Krigens Udbrud, saa at man maa have en forøget Styrke paa Søforterne. Selv om dette ikke er gennemført i den Udstrækning, vi kunde ønske, er Princippet dog gennemført i Forslagene, saaledes som de nu foreligge.

Med Hensyn til Landbefæstningen have vi jo for det første den tidligere Forsvarsministers Forslag om de fremskudte Værker; de godtgøre, at ogsaa store Dele af Venstre nu se paa denne Sag ganske som vi: at København maa sikres ved Værker mod Landsiden. Men ogsaa i den Omstændighed, at den nuværende Forsvarsminister er gaaet ind paa, at den nuværende Landbefæstning skal ligge et vist Antal Aar, ligger en Erkendelse af, at Landbefæstningen gør sin Nytte. Thi den højtærede Forsvarsminister vilde ikke gaa ind paa noget saa urimeligt som at lade